



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris, Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ Coenobii In Bvrgos

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput XVII. Sor. Joanna preces pro totius orbis peccatoribus fundit
multosque illorum è gravibus horrendisque periculis eruit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

loquebatur Ancilla D. Sor. Joanna. Bonum esset si hoc in cor demitterent illi potissimum homines, qui de misericordia DEI stultè nimiumque confidunt, pœnitentiamque de die in diem differunt. Profectò inquit admodum sapienter A cuius, lib. de Verit. non est censendus Christianus ille, nec apparet eum in DEUM credere, qui in seros senectutis annos pœnitentiam seponit, taceo eum, qui ad extremam uique exitus horam,

Sanè haud magni faciendum est, quòd tunc quis pœnitentiam agere cupiat & paret, quando jam tempus peccandi elapsum est. Otrudere quis ei tunc ex vero posset, non eum peccata deserere, sed à peccatis deteri.

Quippe talis contritio ac pœnitentia, qua fit in extrema vitæ tegula, pro necessitate magis quam pro virtute habenda est. Demus enim ultrò quòd hæc tua pœnitentia in ultima hora sincera sit, & non, ut plerumque contingit falsa, efficta adulterinaque nihilominus tamen incertum est, an non illa pœna, quam hic non luiti, in illa vita tibi sit imponenda. Unum citra omnem dubium certum est ac fixum, omnia hujus ævi ac vitæ tormenta & dolores, nec cum minima pœnarum Purgatorii ex æquo componi posse. Quæ porrò est illa dementia, quòd in illa vita tam immensa effatuque impossibilia supplicia perpeti in animum inducamus, ut modicum aut mediocrem hic dolorem lubre fugamus?

Hic fas & copia nobis est, si modò meritis Christi uti noverimus, per exiguam pœna magnorum etiam criminum supplicia distingere proque illis satisfacere. E contra immanes illic horren-

dosque cruciatus ac tormenta perferre cogemur, pro minutis etiam erratis culpis. Ah quonam pacto in tantum deliri esse queunt mortales, quòd ipsi sibi imponant in proximo luendum acerbum dirumque supplicium, ut hic nunc per exiguam effugere queant molestiam! O grandem filiorum Adami cœcitatè! Tam inconsultè, tam incircumspectè vivunt, ac si suæ salutis securi, atque illico ab excessu è vita calceati caligati que absque ulla in Purgatorium diversione, indubitato recta in cœlum essent evoluturi.

CAPUT XVII.

Sor. Joanna preces pro totius Orbis peccatoribus fundit, multosque illorum è gravibus horrendisque periculis eruit.

Rectus Christianæ charitatis ordo exigit quidem à nobis, ut illis qui in Christo defuncti sunt, atque in piacularibus flammis dolent, opem primò feramus, tumque etiam est necesse ut pro totius mundi peccatoribus DEUM fideliter exoremus, & quidem quantum hanc fidelitatem & laborem attinet, major etiam charitas requiritur, ut peccatorum gratia scelerumque venia quam libertas animæ in Purgatorio impetretur, quandoquidem animæ istæ in amicitia DEI perstant, peccatores autem DEO exosi, ipsi etiam à DEO aversi ac hostes sunt ejus D. August. Serm. 2. de S. Stephano, ejusdem Proto-Martyris precepcionem studiosè observavit, quòd scilicet Gloriosus hic Pugil ac

majori instantia & labore opus est ad impetrandam peccatorum conversionem quam anima in Purgatorio libertatem idè cur!

Mar-

*Quintem-
pore pœni-
tere veni-
Christanus
vis est cen-
sendus.*

*Sera pœni-
tentia raro
veracè pro
virtute ha-
benda.*

*magna ho-
minum insu-
lta, ut mo-
lestiam mo-
dicam effu-*

*Cur S. Ste-
phanus pro
se erectus,
pro inimicis
geniflexus
oravit?*

Martyr, dum præduris triumphaliter saxi coronaretur, binâ vice orasse memoretur. Primò pro semetipso. Secundò pro inimicis. Oravit pro se erectus pedibusque insistens, ac verò pro inimicis suis, genibus in terra positis nixus. D. hic Stephanus, tanquam sanctus ac sapiens vir, talem differentiam fecit. Pro se namquæ oravit velut pro justo homine atque amico DEI, & hic peculiari labore ac molestiâ opus non erat. Verùm pro inimicis orans, quorum et scelera fuerant apprimè cogita, majorem laborem ac diligentiam impendit, quò gratiam eis ac misericordiam obtineret.

Nostra Virgo Sor. JOANNA à JESU MARIA, magna est usa diligentia ut fidelium animabus in suis cruciatibus opitularetur, majorem tamen longè adhibuit ut peccatoribus gratiam conversionis impetraret. Assiduè illi Dominus ingentem mundi nequitiam ponebat ob oculos, qualiter nimirum per eam Divina Majestas irriteretur, ac nefariè laceffatur. Aperiebat egriam Sponsæ suæ malum complurium hominum statum, grave flagitiorum pondus, impuritatem conscientiarum, cæcæ eorum proterviam, dum videlicet misericordiam divinam abutuntur, atque ita juxta ejusmodi abusûs mensuram divinæ vindictæ acerbiterem ipsimet sibi meritis imponunt. Amabilis nostra solersque Virgo Sor. JOANNA hæc omnia conferebat in corde suo. Moriebat ut propemodum præ dolore ac supplicio, dum tam grande præsensq; mortaliū discrimen, nec non incumbens iræ divinæ gravitatem animo perpendebat. Angebatur intimè præ ingenti desiderio diversis multisque suis doloribus atque aliis

piis operibus divinum furorem mitigandi, à noxiorum capitibus avertendi, mortalesque protegendi. Idcirco si fortè Confessarius ejus, in consideratione virium ejus tenuitatis, ac indefinentium cruciatuum ei indulgere nolle, juxta libitum votumq; suum poenitentia operibus vacare, tunc illa magnam profundebat vim lacrymarum, & non sine vehementi cordis amaritudine dicebat: "O Pater, cum ego tam improba sim, sine me aliquid boni agere. Ah in quanto periculo per multæ versantur animæ! Ah quam multa impendent mala hominibus toleranda! Quam acerbis gemitus ejulatusque adsunt præforibus. Proh dolor! Quod ignoremus, quid hoc sit DEUM offendisse."

Ex hæctenus relatis, bundè patefcit Sor. JOANNAM divinæ Majestatis penumero in brachia involasse, dū ille vindictam de mundo experere, eundemq; uti apparebat, jam tunc supremâ ferite plagâ disponeret. Unâ tamen præ aliis vice sese ardor Zelusque excellentissimæ illius Charitatis exferuit, dū illa nimirum sola in Odeo intenta Orationi versatur, Dominusque evaginato cum ente dextera prælato furibundo irasq; spirante vultu Sponsæ suæ apparet, talq; schemate illi innuit, gladium iræ suæ non inira vaginam continere, sed jam nunc finem imponere mundo decrevisse. Eo viso Sor. JOANNA supramodum est exterrita, videbatur quippe Domin. jam jam propositum suum executioni mandaturus. Accidit illa tunc ad pedes ejus, ceu totius Orbis Protecatrix, ac velut alter Moises ad ipsius ait Majestatem; Aut noxas dimitte hominibus, aut dele me de libro vitæ. Ut igitur singularem spon-

Joanna ze-
lo Moyſi
accenſa, de-
leri de libro
vita petie,
aut homi-
nibus pec-
cata condo-
nari.

Sponſæ ſuæ zelum conſpexit Domi-
nus, reſpondit ei: Pone modum nunc
huic ardori tuo filia, jam omninò fa-
cturus ſum quod poſtulas. O quan-
tū tibi ſunt obſtricti mortales! Hiſce
itaque prolatis placatus eſt atque ad
miſericordiam flexus Dominus, qui &
continuo videri deſiit, Apparere
quoque tunc gemini Sponſæ Chriſti
Cœleſtes Genii, qui gratias ei age-
bant, quòd tanto zeli ardore pro u-
niverſo hominum genere exorâſſet.
Sor. verò Joanna DEO referebat
gratias, novoque ad patiendum fer-
vore inflammata fuit.

Eundem proſus zelum aliâ qua-
dam vice Joanna exeruit, cum in ex-
ceſſu mentis cerneret Chriſtum in ſpe-
cie pauperis viri nudum pedes, toto-
que laſſum corpore montē conſcen-
dere, nonnunquam poſt tergum re-
ſpectantem an ſe quiſquam ſequatur.
Ut igitur ardens amore Sponſa ſic
precedentem Sponſum ſuum conſpe-
xit, curſu poſt eum fertur, atque ubi
propè eum aſtitit, ad partē declinaſſe
Dominum conſpicit, & ſub umbra
cujusdam arboris conſediſſe brachia
conſeruiſſe, genibus cubitos impo-
ſuiſſe, Divinamque ſuam faciem in-
tra manus condidiſſe, velut ſi eo ſitu
præ nimio labore ac laſſitudine quie-
tem tantisper capere vellent. Accedit
dilecta Sponſa, ad pedes ejus provo-
luta ait: Quid hoc rei eſt mi DEUS
ac Domine? Quiſnam in cauſa eſt,
quòd tam abjectè, tam contemptibi-
liter Majestas tua hanc viam gradi-
tur? Ego, ut video, ſum illa. Hic me
ad tuos pedes habes, tuam in me Ju-
ſtitiam exſere. Neutiquam, filia mea,
reſpondet illi Dominus. Non tu cau-

Luce ſoſa
quadam
Chriſti Jo-
anna facta
apparuit.

ſa es doloris mei, quin potiùs tu me
concilias. Peccata totius mundi ho-
minum ſunt, quæ me tantopere pre-
munt. Quàm verò maximè flagitia
Sacerdotum ac Religioſorum cum
virilis tum fœminei ſexûs. Monſtravit
de hinc Sponſæ ſuæ omſium eorum
malefacta & ait: Quid tibi viderur de
tam execrabili abominatione? Æ-
quumne non foret, ſi omnibus hiſ
jam finem imponerem? Cùm illi qui
bono ſuo exemplo ædificare alios
fulcireque deberent, eoſdem ſcanda-
loſis actibus ſuis tranſverſim agant?
Vernæ mei domeſtici & commenſa-
les perinde atque Judas fallaci pacis
oſculo me oppugnent? Sponſæ meæ,
quæ mihi tanquam illi qui ipſe ſum,
tantam gratitudinem amoremque
debent, adeò petulanter, temerè ac
indecenter debiti mihi reſpectûs pro-
farent conſpurcent Sanctimoniam,
decorem ac gloriam ſuæ ſpiritualis co-
pulæ proculcent? Inde Dominus
cum ducto ex alto pectoris ſuſpirio ac
gemitu ait: Libera me, ac ſine me
pro poteſtate agere, ut cum omni-
bus finem faciam. Mi Domine, re-
ſpondet illi Sponſa ejus: Tu quidem
ad iracundiam provocatus es om-
nium tamen es Pater, decerque cum-
primis, ut cùm iratus fueris miſeri-
cordiæ recorderis. Ne, oro, ſinas
interire mortales. Tu me Protectri-
cem eorum Mediatricemque conſti-
tuiſti, eos ego, ut Mater diligo, eò
quòd filii tui ſint. Si percutere decre-
viſti, percutere ac puni me, è contra ve-
rò illis parce. Ad hæc verba, quæ à
tam nobili procedebant amore re-
ſpondit Dominus. Dimitte me Joan-
na, noli flere, neque tristeris, fiat

Et querela
contra Sa-
cerdotes ac
Religioſas
perſonas.

Vide hiſ
admiran-
dum quen-
dam dialo-
gum enſque
exitum.

Yy quod

quod peristi, volo cum hominibus habere patientiam. O quàm illi tibi sunt obstricti! Tu denique es naturæ meæ, ad parcendum indulgendumque pro-na. Nos quoque Divinæ Majestati haud abs te possemus dicere. Ita est Domine. Tu cor tuum Sponsæ tuæ tradidisti, ac proinde illa est velut alter David secundùm clementissimum ac Divinum cor tuum facta.

Videbatur in alia quadam præ-nobili proprietate Sor. Joanna DEO similis; videlicet amore tali erga animas hominum, ut pro singulis æquè sollicitè satageret ac universim pro omnibus. Etenim cum omnes ii quos amamus nostro in corde sint conditi, ideoque ex consequenti dolor est cordi nostro, si vel unus ex nobis amatis in periculo interitûs versetur. Demonstravit hoc Sor. Joanna variis casibus. Cùm illa quandoque silentii legalis tempore intra Cellam suam in DEO esset collecta, audit pulsari campanam Cœnobii, velut si universæ Sorores in unum convocarètur. Progre-ditur obedientiam secuta foras; ut verò advenit totâ domo silere omnia, Cellam suam repetiit. Post modicâ moram iterum pulsari audit, tum-que in egressu Cellæ Sponsum suum venientem videt. Duo Angeli Ephæbi seu Camilli ante Domini præferebant duos cereos. Percontatur mox illum Joanna. Domine quid rei est hoc? Quid hoc loci quærit Divina tua Majestas? Ad quid venisti? Ad venio, respondet Dominus, ad faciendâ in hoc Monasterio Justiciam, venio ad judicandum. Mene Domine? iterum quærit Joanna cõterrita. Ne timeas, inquit Dominus, tu illa non es, tu quippe una

es ex electis meis: sed ista & illa, quæ non vivunt, ut Sanctimoniales, adve-nio adversus illas hæc & illâ ex causa, ad ferendam æternæ damnationis sen-tentiam. Ad hæc verba proci-dit Sor. Joanna ante supremam Justi Judicis Majestatem in genua, plusque calen-tibus perorans lacrymis, quàm ore, inquit: Mi Rex mi Sponse, compla-ceat oro Majestati tuæ pro hac vice dare veniam, comminatumq; differre supplicium. Spero equidem in tua mi-sericordia fore, ut hæc Sponsæ tuæ au-xilii gratiæque tuæ lumine illustratæ oculos aperiant, ad se postlimio re-deant, atque à reatu culpæ peccato-rumque suorum aver-sæ, ad te conver-tantur. Concedo tibi, responder Do-minus, quod postulas, verum tamen dic eis ut se emendent. Admonuit Sor. Joanna illas, emendatæ sunt, DEUSque placatus fuit.

Non se intra fines hujus Cœnobii continere poterant clarissimi solis hu-jus radii. *Lib. 2. Cap. 20.* memoravi-mus quemadmodum Sor. Joanna in suo sæculari statu certum quendam Nobilem è præsentis mortis discrimi-ne scopo in eum exonerato eripuit. Hic subinde in malitia profecit, cum tamen pro tanto beneficio gratum se DEO exhibere debuisset. Fertur de Ibicibus, pilos eorum arrigi & assur-gere si manu mulceantur. Dantur etiam Sylvestres homines, quibus cor arctum est, quique mansuetudine ac blanditiis magis ac magis efferantur. Ad hunc modum constitutus fuit Nobilis iste, qui ab accepto beneficio pejor evasit. At verò blandâ mollemq; manû comutavit DEUS. Dum etenim longum sibi annorû sÿrma numerum-

averit sui
precibus Jo-
anna.

Homines
feri, ut il-
los, bonis
blanditiis
magis effer-
rantur.

*Quarum
Monialis
interitum*

que ominatur, lethiferè sauciatur. Interim apparet Sor. Joannæ D. Franciscus & ait: Filia, Dominus N. est lethali- ter vulneratus, ora Dominum ut illi gratiam tempusque peccata confiten- di indulgeat, atque ab æterna morte liberet, quem tu jam ante à temporali & sempiterna morte servasti: dehinc videri S. Franciscus desit. At verò Jo- anna tota consternata impolque sui remansit. Eo in excessu vidit ante se Christum cum Cruce super humeros. O. Servator orantium nostrum, inquit Sponsa ejus valdè anxia, quàm com- modum atque in tempore ades. Per tuum te Domine oro sanguinem, qui pro nobis in ligno Crucis effusus est, ut commiseratione tangaris miseri Nobilis illius vulnerati. Largiri ipsi tempus bonam sinceramq; confessio- nē peragendi. Vide sis, unus è tuis do- mesticis est ille, & ex iis qui ad mensam tuam confederunt. Et hoc illud est, ait Dominus, quod ego præcipuè sentio; quòd post tot benefacta & gratias, quas à me accepit, nihil olecius mihi dorsum toties obverterit. Nosti probè me jam antehac intuitu tui in alia fatali occasione vitam ei servasse. Bene habet Sponsa mi, respondet Joanna, si tu jam antea misericordiam ei meâ causâ exhibuisti, præsta ut nunc tui gratiâ salvetur. Non verbis sed factò ei respondit Dominus. Advenit siqui- dem postmodum Abbatissâ ad Sor. Joannam invisendâ, aitq; illi: Etiamne Mater nosti quid actum sit? Dominus N. est interfectus. Ad hæc Ancilla D. absque admiratione aliqua quæsit, Confessusne est? Etiam, reponit An- tistita, fertur bis eum Confessione peccata expiâsse, DEO sint gratias ait Sor. Joanna. Cùm enim ejus Majestas

*Nobilem
quendam à
morte æter-
naliberat.*

tempus illi ad confitendum indulserit, noluit eum in malo statu è statione vi- tæ decedere, hoc est signum ejus sal- vationis. O R. plurimū D. Abbatissâ, quàm bonum Deum habemus sit! il- le à suis Angelis benedictus in æternū!

Quod sequitur factum, jam nunc enarrato non est absimile. Degebat in hac Burgensi Urbe præcipua è nobi- litate Juvenis, Don Ivan de Riano no- mine, ætas illi erat florida, corpus agi- le sagax solersque animus, aliâq; dotes pulcherrimæ ornabant hominem e- gregiè. Nobilem istum alii quidam Anno 1638. mense Augusto noctu in- ter 10. ac 11. horam domo evocârunt, duxeruntque ad Campum qui dicitur Vaillos, illicque lethali- ter eum con- vulnerârunt, multis punctim inflictis vulneribus. Eo tempore cum Sponsa Christi in Choro vacaret Orationi, ex- audiit luctuosam quandam vocem ad sequentem modum loquentem. O SS. Virgo! O Mater gratiæ ac misericor- diæ! Nunc hora est. Miserere hujus miseri peccatoris. Ora SS. Filium tuū, ut mei misereatur. Commota est ad hanc vocem valdè Sor. Joanna, ora- batq; Majestatem Divinam ardore prorsus igneo, ut afflicto isti homini illud præster, quod à SS. Matre sua postulat, Dum igitur huic insistit petitioni, apparet illi Christus aded sauciatus, ut totum ejus corpus fons quidam sanguinis esse videretur, atq; cristi admodum ac miserandâ voce. Joanna vide, ut ego hac nocte sum ex- ceptus, hisque Dominus evanuit & nihil ultra dixit, usque manè, cùm Jo- anna infelicè ejus Nobilis obitum in- tellexit ac pro eo oravit, cui Dominus iterum ait. Hic ille est, qui elapsâ nocte Matris meæ opè flagitavit: ejus inter-

Itemque
alium è
Purgatorio.

ventu, aded potenti auxilio in mortis articulo ei adfui, ut veram de peccatis suis contritionem habuerit, ac in gratia mea decesserit; est tamen in Purgatorio debita illic culparum diluturus. Gratam mihi rem feceris cum id Matri meæ placeat, ut multa bona opera pro eo exerces. Fideliter id est executi Sor. Joanna, ita ut intra trimestre conspiceret eum ingenti coruscum lumine triumphan-tem Cælos conscendere. Quid hoc mirū? cum Proteſtricem habuerit SS. Virginem MARIAM. Quis unquam perit, qui hanc Stellam maris ante oculos habuit. Nemo sanè. Ipsa de se per os Salomonis ait: *Prov. 8. v. 35.* Qui me invenerit inveniet vitam, & hauriet salutem à Domino.

Ejusmodi benedictionem (quod nimirum multæ animæ è malo statu eruat sint) frequenter, ac innumeris propè vicibus à D. Sor. Joanna obtinuit. Licetque varios ingentesque fructus istiusmodi operum liquidò ex eo colligere, quod quodam tempore Dominus ei significavit. Placet id pro-
 „ priis ejus verbis enarrare. Cum hiſce
 „ diebus, ait illa vitæ suæ n. 187. cum
 „ Deo unita eff. ectasi mentis abrepta
 „ in locum quendam fui deducta, qui
 „ vestibuli vel atrii speciem referebat,
 „ ibique relicta fui. Stabant ad ostium
 „ gemini venusti supramodum An-
 „ geli, qui ingressum tutabantur. In-
 „ tuebar intortus magnâ copiâ co-
 „ mantes frondibus eximio virore ar-
 „ bores, amœnissimumque pratum.
 „ In prato isto confidebat super thro-
 „ num persona spectabilis, virgam
 „ pastoritiam gerens manu. Specta-
 „ bam introgredi magno numero o-

viculas, bonumque istum modò di-
 dictum Pastorem in lætissimum
 istud pratum eas ducere, ajoque ad
 eum. Domine num intrare debeo?
 At ille respondit: Nequaquam. Abi
 & plures adhuc ad pratum istud ad-
 duc. Abii, iterumque ad contemplan-
 dum Pastorem hunc fui reverſa,
 mansique præ foribus, atque ubi lon-
 gè plures eò ingressas oves conspexi,
 Domine, inquam, debeone ingredi?
 ille porro mihi respondit: Non. Nec-
 dum eum huc adduxisti numerum,
 quem debueras; cum ille implebitur,
 tunc additus tibi non negabitur atque
 ad me: festina ac satage plures huc ad-
 ducere. Indicatum porro est mihi o-
 ves istas animas esse, quæ intercessio-
 ne mea è malo suo statu sunt ereptæ,
 quæ diversa pascua sectabantur. Ut
 igitur hæc vidi, anima mea gestiebat
 lætitiâ, ardebatque desiderio talibus
 pascuis perfruendi. O felices animas,
 quæ tanto fruuntur bono! In hac e-
 leganti figura veluti nitidissimo spe-
 culo intueri licet innumeras animas,
 quæ meritis nostræ amatrix Virginis,
 gratiâ coronatæ ex hac vita decelsê-
 re, in gloria Cœlesti æternum regna-
 turæ. Equidem certum est, Sor. Jo-
 annæ fructus hos permagno consti-
 tisse, quippe quorum femina fuere
 illius preces, lacrymæ, ac pœnitenti-
 æ opera, uti & gravissima tormenta
 & cruciatus à malis Dæmonibus
 ipsi illati, imò, quod plus est, ab iis-
 met etiam, quos illa maximis affecerat
 beneficiis, tam ei malè responsum
 fuit, ut inventus non nemo sit, qui
 Sponsam Christi interimere conare-
 tur beneficiorum causâ, quæ anima
 ejus ab illa est consecuta.

Erat

Quamplu-
rimas oves
ad Cœli
pascua per-
ducit. Ita
na sunt pro-
cipua & S.
operibus.

Erat cum primis Sor. Joanna, ac præ aliis folicite intenta, ut Sacerdotibus piam sanctamque vitæ conversationem suis precibus monitisque obrineret, compluresque illorum à malo ad bonum reduxit statum, qui etiam sponsæ Christi in omni sua vita se gratos exhibuere, Unus verò quispiam, cujus cor malus dæmon possederat tam effrenem, solutam, perditamque ducebat vitam, ut improbis moribus suis vitiorum usu ac consuetudine Cælum in iras provocaverit, terris scandalo fuerit, totumque illum locum horrore compleverit. Joanna ergo pessimæ ejus vitæ rationi indolens, accersiri eum aliquoties jussit, admonuit castigavitque verbis, magna tamen cum amoris ac venerationis significatione. Porro Sacerdos ille usque ad eò iræ indulsit, ut eadem insanians & occæcatus ad Cœnobium sese contulerit, sponsamque Christi dolo ad colloquendum evocârit simul ac verò illa præsens ad cancellos collocutori adfuit, sclopum manuarium duabus glandibus gravidum in eam exonerat: tetigit etiam pectus ejus; ictus tamen licet habitum ac tunicam penetrârit, sacrum tamen ejus corpus minime læsit.

CAPUT XVIII.

Christus Servator noster preces ac merita sponsæ suæ Joannæ dirigit ad salutem & utilitatem animarum, per quæ illa magna patrat prodigia.

Qui nude solummodò DEUM orat, non orat, sed is qui rectam orandi methodum novit. Usque modò ait Christus discipulis suis Joan. 16.

v:24. non petistis quidquam in nomine meo petite & accipietis. An non multa illi antè petierant? Ita omninò inquit D. August. Sed ea non in Christi nomine petierunt. Et hoc tantumdem erat, ac non petisse. Siquidem qui in hujus Domini nomine non rogat, non rectè orat, ideoque fit ut nihil impetret. Hinc cognoscere possumus, cur Venerabilis hujus Virginis tam efficax fuerit oratio, ut illi nihil unquam negaret DEUS, quia videlicet semper orationem suam in Christi nomine atque juxta beneplacitum eius instituit. Ipse Dominus eidem indicabat, quid ab se peteret, & pro quo deberet petere. Ipse etiam famulæ suæ Joannæ merita ad intentionem suam mentemque dirigebat. Adhæc demonstrabat sponsæ suæ, ceu intermissimo speculo, in seipso cum propria ejus opera, tū proximorū necessitates, dicebatque illi: Filia mea Joanna, meæ voluntatis est, ut hoc quod nunc agis, sit pro hoc, & quod jam pateris sit pro illo, & aliud denique ad alium finem fiat. Eâ ratione Dominus, quidquid ageret ac pateretur ad mentem suam direxit dicens illi: Hæc diverberatio seu disciplina sit pro Ecclesia, hæc abstinentia seu jejunium pro Rege ac Regno, hi cruciatus pro animabus in Purgatorio, hi dolores & afflictiones pro sceleribus Orbis terrarum. Ita quoque agebat ejus famula: videbatque quod cum sua opera offerret in eum finem eaque intentione ac modo, quem Christus ei præscripserat, ipse Dominus genuflexus unâ secum opera sua Patri æterno offerret, eidem etiam sacratissima sua com monstraret vulnera, suoque pretioso

*Sacerdos
malè vitæ
monitorum
Joannæ
causa duabus
glandibus
ferit, sed non lædit.*

Oratio germana quæ